

Josep Maria Ruera dirigint l'Orquestra de Corda l'any 1942. | FAMÍLIA RUERA

Conjunt Pleyel
Els components del Conjunt Pleyel els anys 60. | FAMÍLIA RUERA

Josep Maria Ruera tocant el piano a casa seva. | ANTONIO ALCALDE

La data del 31 de maig fou una data maleïda per al mestre **Josep M. Ruera**, ja que aquest dia de l'any 1938, moria la seva esposa, **Maria Casademunt** de 37 anys, amb qui havia tingut cinc filles, víctima del criminal bombardeig de Granollers dut a terme pels avions feixistes i del que ara se'n compleixen 75 anys. Anys després Ruera es casaria per segona vegada amb **Bernardeta Duran**, amb la qual tindria quatre filles més. Jo crec que el mestre buscava un hereu, però aquest no va arribar mai. Podríem dir que va ser la seva particular simfonia inacabada.

En la mateixa data de 31 de maig, però de 1988, moria a la nostra ciutat en Ruera, el nostre més important i estimat músic. Tenia 88 anys. L'atzar va voler que el darrer dia de maig resultés ben malèfic en la vida del mestre. En el decurs de la meua vida he tingut la sort de gaudir del mestratge i l'amistat d'en Ruera, cosa que va donar-se ben aviat, ja que als 8 anys vaig començar els meus estudis de solfeig amb el mestre en aquell destaralada escola de música que hi havia en un vell casalot situat damunt la font de la plaça de la Porxada, ara per cert remodelat.

DURANT VUIT CURSOS VAIG ASSIS- TIR A LES CLASSES DE SOLFEIG alternades amb l'aprenentatge del violí. El mestre Ruera passava moltes hores en aquella rònega habitació amb un modest piano i una pissarra amb pentagrames, impartint les lliçons als futurs músics, passant calor a l'estiu i fred a l'hivern, ja que en aquells temps de postguerra els

Ruera, 25 anys que ens va deixar

sistemes de refrigeració i calefacció no existien. Una estufa de serradures al bell mig de la classe, que per cert no escalfava gens, era l'única font de calor durant els freds i humits hiverns.

MOLTES HORES DE FRED VA PASSAR EL MESTRE durant anys i anys en aquella vella escola de la qual en fou el director. Anys després, ja com a músic, vaig tenir en Ruera com a director amb l'Orquestra de Corda, l'orquestra Selecció i, finalment, el Conjunt Pleyel. Van ser molts anys convivint amb el mestre el fet musical, que em van donar una bona mostra de la gran vàlua d'en Ruera i sobretot de la dimensió humana i de treball d'un home amb un tarannà sempre positiu i disposat a ajudar-te en les dificultats que a vegades et presentava una partitura. Sempre et donava una solució als problemes. Viví amb la música al pensament

les vint-i-quatre hores del dia. He arribat a pensar que el seu cervell devia tenir la forma d'una clau de sol.

TREBALLADOR INFATIGABLE, EN RUERA IMPARTIA CLASSES a l'escola, tocava l'orgue a la parròquia de Sant Esteve, dirigia l'orfeó, l'orquestra de corda, a més feia de músic, i encara trobava temps per a escriure música. Té nombroses sardanes i composicions d'una qualitat reconeguda que li han valgut importants premis a nivell nacional i internacional, però sobretot cal remarcar la seva gran obra "Empúries", que al meu modest entendre es pot posar a l'alçada de les grans composicions de música clàssica dels millors compositors del segle XX. L'afamat director i bon amic del mestre Ruera, l'Antoni Ros Marbà, que ha dirigit aquesta obra diverses vegades, l'ha lloada sempre amb entusiasme i, se-

gons les seves pròpies paraules ha gaudit molt cada vegada que s'ha posat al capdavant de l'Orquestra Simfònica de Catalunya amb la batuta a la mà per a interpretar "Empúries", també amb la col·laboració de la cobla.

EN RUERA HA ESTAT UN MÚSIC IMPORTANT, però també un bon pare de família i un lluitador aferrissat que, malgrat les dificultats que li ha presentat la vida, ha tirat endavant una gran família i ha assolit l'excel·lència com a músic i també com a ésser humà. Sens dubte, Granollers sempre el recordarà per molts anys que passin. En aquest 25è aniversari del seu traspàs, vull fer palès una vegada més el meu respecte i la meua estima per l'enyorat mestre.

NOTA: Josep M. Ruera i Pinart va néixer a Barcelona el 2 d'agost de l'any 1900, i de ben petit es va traslladar amb la seva família a Granollers, on va viure fins a la seva mort l'any 1988. Ell sempre es va considerar un granollerí de soca-rel.

Josep Arenas
Músic

